

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Synopsis Certorvm Signorvm, quæ Spiritus produunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

Certorum signorum, ex præcedentibus Capitibus
Collectorum, quæ singulos Spiritus pro-
dant.

Distinxiimus Spiritus humanos à Spiritibus
Dæmoniorum: & humanos ab humanis Ex-
his, qui ex Spiritibus Dæmones sunt: qui hominum
damnatorum: qui purgandorum hominum, potest
quibus utcumque colligere: veruntamen non sine la-
bore atque molestia: qua ut Lectorem subleuemus,
quæ sparsim dicta sunt, incerta Capita concludimus,
& singulorum Spirituum proprias quasi Notas at-
que indicia adscribimus.

CAP. L.

De octo indicijs, quæ magna sunt argumenta infe-
stantium Spirituum Dæmoniorum.

Dæmoniorum Spiritus octo sunt argumenta, quæ singula
non leue; omnia simul iuncta firmum robur habent. Hæc
sunt, forma inconditi soni, oratio, allata mala, obsequia, ioci, loca, & per-
sonæ, quæ molestantes spiritus sustinent.

Forma, siue species, quæ Dæmones prodit, est ab humana
discrepans, qualiscunq; illa sit; in primis verò brutorum animan-
tium, atque insectorum. Vide Caput 26.

Clamores & strepitus inconditi, qui alterum sunt signum, ma-
gnum videntur pro Dæmonibus argumentum; si barbarum ne-
scio quid, & peregrinum referant quoniam quemadmodum à cæ-
teris spiritibus videntur esse alieni, ita magnas ob causas Dæmo-
niorum proprii. Vide Caput 27.

Oratio, si Dæmonium debeat prodere, oportet sit diuinato-
ria, siue indicatiua rerum, quas naturalis hominum cognitio ne-
quit percipere; siue illæ sint præteritæ, siue futuræ, siue præsentis.
Vide Caput 28.

5. *Mala, si magna sint & graua, quæ uiuentibus per Spiritus afferuntur, arguunt ipsorum auctores esse Dæmones. Nam & hæc per Dæmones possunt afferri; per humanos Spiritus non item: & ut per Dæmones, non uerò per humanos Spiritus afferantur, omnino conuenit. Vide caput 29.*
6. *Ex Obsequijs non vno modo cognoscuntur Dæmones. Dæmones sunt, qui Obsequia præstant humanas vires superantia; qui nefanda, & leges naturæ violentia: qui ex pacto, quasi necessaria. Vide caput 30.*
7. *Loca, si excitantur, à Dæmonibus excitari admodum est uersimile, non ab humanis Spiritibus. Ex his igitur etiam, tanquam Leonem ex ungue, Dæmones deprehenderis. Vide caput 31.*
8. *Loca, quæ Dæmonum sunt indicia, oportet sint deserta, & ab hominũ consuetudine aliena. Alia, quamuis iisdem Dæmones inueniantur, quia tamen Dæmonum propria non sunt; Dæmones non produnt Et in non-desertis quoq; illa Dæmones arguunt, quæ tantum infesta sunt propter homines, impiam & sceleratam uitam traducentes. Vide caput 32. & 33.*
9. *Ex personis etiam quibusdam de Dæmonibus sumitur coniectura; illis scilicet, quæ perditè uiuunt. Si has infestari à Spiritibus contigerit, admodum est probabile à Dæmoniorum Spiritibus molestari. Vide caput 37.*

CAP. LI.

De quinque signis, quæ produnt Spiritus eos, qui purgatorio adhuc igne expurgantur.

1. **D**æmones ex signis octo cognoscimus, quemadmodum dictum est: hominum uerò purgandorum Spiritus ex paucioribus, & fortè minus certis, quibus uerò & qualibus? *ex forma gemitu, oratione, obsequio, & locis.*
2. *Forma, quæ purgandorum Spirituum index est, humana est, talis; quæ peregrinum nihil obtineat; nullum horrorem per se intuentibus afferat, uel truci uultu, uel atro colore. Vide Caput 38.*
3. *Gemitus & suspiria oportet nulla sint aut leuitate, aut impatientis animi significatione permixta; & tristis, atque humilis mentis certa indicia. Vide caput 39.*
6. *Oratio etiam hos Spiritus prodit; oratio inquam, quæ peccato cæret, & insuper proprii boni cum submissi animi significatione est petitoria. Vide caput 40.*

Obsequi

Obsequium, quod purgandorum Spirituum conditionem manifestat, omni debet carere labe peccati. Hoc ut certissimum est argumentum, ita difficulter admodum deprehenditur. At id tamen quodam modo cognoscendum faciunt constantia, humilitas & grauitas cum *Obsequio* coniuncta. Vide caput 42.

Loca, ex quibus purgandi Spiritus deprehenduntur, duplicia sunt; sacra, sed in primis Tempia: & quæ primùm post mortem alicuius fidelis, piè defuncti, infesta esse cœperunt. Illa malis Spiritibus non conueniunt: hæc omnino ipsos defunctos arguunt. Vide Caput 44.

CAP. LII.

De tribus signis, quæ damnatorum hominum Spiritus produnt.

Non tot sunt indicia, quæ damnatorum hominum Spiritus produnt, quod, quæ indicant Dæmones, vel purgandorum animas. & si diligentius omnia scrutemur, quæ certa, præter vnum, admodum inueniemus pauca, vel nulla.

Certissimum est, *locus*, ille videlicet, primùm Spectris infestus esse cœpit post mortem hominum vel infidelium, vel si fidelium, miserè, & non Christianè defunctorum. Vide caput 44.

Post hoc, sunt *forma*, atq; *genus*. Et *forma* oportet sit humana, sed ob crudelem, atrocemque vultum & colorem horrida. *Gemitus* verò atque *suspiria*, vel cum leuitatis, vel cum impatientiæ signis coniuncta. Hæc infirmiora sunt argumenta, quàm primum: & inter ipsa, infirmissimum postremum. Vide caput 38 & 39.

Hæc damnatorum Spirituum indicia: qualia, qualia tandem. Alia, quæ prodant, nulla sunt. Quæcunque enim vel ab his Spiritibus fieri possunt: quæcunque iis possunt accidere: quæcunque cum ipsis, quouis modo sunt coniuncta; nullo modo ita ipsis sunt propria; ut vel purgandis hominum Spiritibus, vel Dæmonibus nequeant conuenire.

Possunt excitare strepitus atq; clamores: possunt varias edere voces, & formare sermones: possunt nocere & molestare: possunt res de locis transferre. Quid horum non conuenit, si non purgandis certè Dæmonum Spiritibus?

Quæ iis accidunt, sunt corporis moles vel paruitas; breuitas & diurnitas molestiarum, quas nobis afferunt; & si quæ sunt alia. Quid horum alienum ab aliis Spiritibus?

Coniuncta

7. *Coniuncta* cum ipsis sunt loca, tempora atque personæ maximè. Et, ex temporibus sunt sacra: profana: diurna nocturna. Ex locis sacra, non sacra: culta, non culta. Ex personis, probæ, improbæ: fideles, non fideles: An ab his alij Spiritus abhorrent?

CAP. LIII.

De adiuratione, qua molestantes Spiritus, per diuini nominis inuocationem coguntur, vt se, conditionemque suam prodant.

1. **Q**uamuis per sæpe, ex iam dictis argumentis, in Spirituum agnitionem veniamus: non rarò tamen accidit, vt vel his delituamur; vel si abundemus, perfectè atque certò, quæ Spirituum molestantium conditio sit, non cognoscamus. Alia igitur ratio est, qua vt certius agnoscentur; ita maiorem animum, in eo, qui illa vti velit, requirit.
2. *Adiuratio* illa dici potest; qua per Deum viuum, aut Crucifixi virtutem adiurantur, & coguntur Spiritus; vt qui, qualesue sint, prodant; & quid velint, quasue ob causas molesti sint, significant.
3. *Magnas huius esse vires ad Spiritus cogendos* nemo dubitat. Nam qui boni sunt, ex reuerentia, qua Deum prosequuntur, non volent non suam conditionem prodere per Deum adiurati. Impij verò, & si Deum non reuerentur, timent tamen: & per ipsum adiurati faciunt; quæ, vt faciant, alijs machinis vix mouerentur.
4. Hinc quos in plerisque sacrarum literarum locis adiuratos legimus homines, *Adiurationis* vim intelligentes, mox religionè erga Deum ducti, præstiterunt quod rogarentur, vel iuberentur. *Adiuratus* senior feruus Abrahæ, ne filio vxorem acciperet, de filiabus Chanaanorum, sed de cognatione, & domo patris Abrahæ; Domini sui mandato nihil prius habuit, Genes. 24. *Adiuratus* Ioseph à patre, vt in sepulchro, quod in terra Chanaan foderat, ipsum sepeliret; etiam intercedentibus Aegyptiis Pharaonem vrget, quo promissioni, patrisq; desiderio fiat satis. Genesi 50. Eiusdem Ioseph ossa Moyses Aegyptum deferens, secum in terram promissam voluit transferre; quod viuens ille, hoc nomine filios Israël adiurasset. Exodi 13. *Adiuratus* populus à Saul, cum Philisthijm persequeretur, ne quis panem, vsq; ad vesperam, comederet; donec hostes vitus esset; & non manducauit

manducavit vniuersus populus panem, vt dicitur 1. Reg. 14. Adiuratus Michæas Propheta ab Achab; & adiuratus, quam ante dissimulauerat, pradicis stragem in Israel, 3. Reg. 22. Adiuratus à summo Pontifice Filius Dei, Christus Dominus, vt diceret, essetne filius Dei, & pro reuerentia Patris sui, studioque obsequendi Sacerdoti, qui antè tacuerat, locutus est. seq. filium Dei esse est professus.

Neque Diaboli hanc *Adiurationis* vim ignorant. Hinc cum ipsorum quidam malè sibi à Domino timeret; ad adiurationem conuersus: *Adiuro* inquit *te, ne me torqueas.* Marci 5. Vtrum verò adiuratione quicquam promouerit, ipse nouit: hoc certum, Gerasenorum regione, quod postulabat, pulsus non esse.

Sed de *Adiurationis* vi atque potestate dubium non est: dubium fortè, an licitum sit Spiritus adiurare; & qua *adiurationis* forma. Præterea, Quibus ipsa conueniat; Quibusue locis atque temporibus illa contra Spiritus vtendum. De quibus, quid res postulat, breuiter pro ratione instituti.

Licere dubium non est. Cum enim Spiritus; quicumque molesti sunt, vel Dæmoniorum sint, vel hominum; hoc ipso perspicuum est adiuratione licere omnes tentare, quòd & Dæmonia & homines adiurare absq; vllò crimine permissum sit.

De hominibus hoc ostendunt, quæ initio capitis huius ex sacris literis allata sunt exempla. De Dæmoniis res gestæ Apostolorum; qui potestate sibi diuinitus communicata, eadem adiurârunt, profligârunt, exulare iusserunt. Et bene B. Augustinus lib. 10. de Ciuit. Dei capite 22. *Vera pietate,* inquit, *homines aëream potestatem inimicam contrariamq; pietati exorcizando eyciunt.*

Forma adiurandi duplex est nunc præcipiendo, & veluti necessitatem imponendo quampiam cogimus, vt diuini numinis causa quippiam faciat: nunc id facinus deprecando & hortando tantum. Huius proprius vsus est ad superiores, quibus non conuenit, vt imperemus: posterioris, præceptoris, inquam, ad inferiores, in quos potestatem habemus.

Sed qua vi Spirituum statum, conditionemque explorare permissum? *Vtraque permissum:* licet præceptoris vti videatur securius

Permissa deprecatoria: quia ita apud superiores locum habet; vt apud inferiores & pares reprehensione careat; aliquando etiam laudè mereatur. Quocirca siue nobis superiores sint Spiritus, qui molestant; siue pares, aut etiam inferiores; absque crimine sumus, si, vt se, conditionemque suam prodant, ipsos rogamus.

Z

Permissa

12. Permissa quoque præceptoria, quia multò melior conditio viuentium, quam Spirituum, qui molestant: & ob id superiores illi quadam ratione dici debeant; & in ipsos imperio possint uti, maximè si incommodent.
13. *Expedit* nihilominus uti imperatoria & præceptoria: non solum idcirco, quod huius maiores sint vires, verum etiam, quia, ut plurimum, qui molestant, sunt Spiritus Dæmoniorum, apud quos deprecatoria uti, religione prohibemur. *Nolo vos*, inquit Apostolus, *socios fieri Dæmoniorum*, 1. Cor. II.
14. *Omnibus verò existimarem licere Spiritus adiurationibus progere, licet non eodem omnibus fructu.* Quamuis enim religionis actus sit *adiuratio*, & ad diuinum cultum spectet; ordinis tamen, & qui solis Deo consecratis personis conueniat, actus non est. Quicumque Deum inuocare possunt, Spiritus, per Deum, ut conditionem suam prodant, possunt adiurare.
15. *Cum fructu tamen semper hunc actum non omnes exercent.* Exemplo illi sunt, quorum Actuum Apostolorum historia meminit, Cap. 19. qui cum Dæmoniacos adiurarent per Deum, quem Paulus prædicaret, tantum abest, ut quicquam promouerint; ut in se experti sint crudeles, quibus ipsi dominari posse videbantur. Itaque qui Catholicam fidem non profitentur, adiurare Spiritus per Deum possunt: feliciter (si tamen pro suæ doctrinæ confirmatione hoc tentent) semper non possunt: quemadmodum neque eosdem ex humanis corporibus eijcere: sicut alias demonstratum est: Disputatione de Dæmoniacis.
16. Atque ut hi frustra Spiritus persæpe adiurant; ita adiurabunt *utiliter* admodum, qui sacris initiati, in Christi corpus, tam verum, quam mysticum, habent potestatem: non idcirco solum; quia magna est in Christi Ecclesia potestas, verum etiam, quia si vllis, his summa, in Dæmones, atque omnes molestantes Spiritus collata potentia.
17. Et quamuis *vita sanctimoniam* ad hoc opus feliciter conficiendum necessaria non sit; tutius tamen, atque confidentius maioriq̃ue cum spe victoriæ, Spiritus adiurabunt Sacerdotes, si cum potestate, qua pollent, vitæ innocentia atque integritas sit coniuncta.
18. Proderit & *virtutum exercitium* præmississe; ieiunij inquam, orationis, atque elemosynarum. Quemadmodum hæc præsidia res alias arduas aggressuris, adiumento, temporibus omnibus fuerunt;

tunt; ita hic frustra adhiberi, nullo modo dici debet. *Pietas*, inquit Apostolus, *ad omnia utilis est*. 1. Timoth. 4.

Quod verò præter hæc solida aduersus spiritus præsidia, etiam *sacris vestibus* Sacerdotes induantur, damnari non debet. Dum suo officio satisfacit Sacerdos; malè facit, si suo officio conuenientibus vtatur vestibus? 19.

Porro *Quibus locis* atque *temporibus* Adiuratio fieri debet? Iis quibus Spiritibus, quos adiuramus, præsentem esse possumus Quis Herbi poll existens adiurabit eos, qui Constantinopoli sunt molesti? aut eos, quos, vtrum iam sint præsentem ignorat? 20.

Quocirca, si nocte tantum molesti sunt Spiritus; frustra interdum, quando absentes putantur, adhibebitur *Adiuratio*, etiam iis locis, quibus alioquin molesti esse solent. Et si in sola vinaria cella tumultus excitantur; frustra adiurabuntur in solario. *Adiuratio* sine locutione non est; locutio ad præsentem est, non absentes. 21.

Vtrum verò hoc vel illo modo præsentem esse Spiritus obferuentur; ad rem parum facit. Sufficit si præsentem conspiciantur, sufficit si tumultu excitato præsentem esse credantur. Quemadmodum loqui contingit præsentibus, tam iis, quos videmus; quàm quos audimus tantum: ita *adiurare* possumus tam eos, quos coram conspiciamus; quàm quos auditu præsentem esse cognoscimus. 22.

Finis secunda partis de infestis locis.